

Prelaadi sõnum (7. juuli 2017)

Monsenjäär Fernando Ocariz saatis meile sõnumi Enxomil'ist, konverentsi keskusest Portugalis, kus ta veedab mõned päevad pastoraal viisidi jooksul sellesse riiki.

10.07.2017

Palvetades teie kõigiga Fatimas, meie Taevase Ema juuresolekul, meentutasin mõningaid selle maailma väljakutseid, mis on samal ajal nii keerukad kui ka põnevad. Mida ootab Issand meilt, kristlastelt

täna? Et kohtume inimeste ärevuse ja vajadustega, et tuua Evangeelium oma algses puhtuses ning oma säravas uudsuses kõigini. Selle ülesande suurust tähistavad kaks kalapüüdmise stseeni Galilea järvel, mis heidavad pilku sellele, kuidas kristlased sõuavad läbi ajaloo. Üks neist on Õpetaja jõuline kutse olla julged - „Sõua sügavale kohale” (Lk 5:4); ja teine on armastatud jüngri sõnad, „See on Issand!” (Jh 21:7), millest peegeldub seda tähelepaneliku, vastuvõtliku uskumist, mis võimaldab meil Jeesust ära tunda.

Sõuda selle maailma sügavasse vette ei tähenda kohandada sõnumit või vaimu hetkesündmustele, sest Evangeelium suudab heita oma valgust kõikidele olukordadele. Selle asemel, see kutsub meist igaüht, meie vaimulike ja intellektuaalsete võimetega, meie professionaalsete oskuste või elukogemustega aga ka

meie piirangute ja puudustega, püüdma avastada, kuidas me saame üha rohkem aidata selle suure ülesande juures, mis on seada Kristus kõigi inimtegevuste tippu. Selleks, et seda teha on meil vaja põhjalikke sügavaid teadmisi ajast, milles me elame, selle dünaamikast ja potentsiaalidest aga ka selle piirangutest ja ebaõiglusest, mis on tihti tõsised ja vaevavad seda. Ning eelkõige vajame me isiklikku ühendust Jeesusega, palve ja sakramentide kaudu. Nii suudame jääda avatuks Püha Vaimu tegevusele, et armastusega koputada meie kaasaegsete südameste ustele.

Enxomil, 7. juuli 2017